

Ολ. 7 Μετάφραση

Α' Όπως ένας άνδρας παίρνει στο πλούσιο χέρι του ένα ποτήρι που κοχλάζει από μέσα με δροσερό κρασί και το προσφέρει στον νεαρό γαμπρό του και σηκώνοντάς το κάνει πρόποση – ένα ποτήρι το οποίο είναι το χρυσό στεφάνι απ' όλα όσα κατέχει – και για την ανταλλαγή (σύνδεση) των δύο οίκων, χάριν της φιλικής ατμόσφαιρας του συμποσίου και για να τιμήσει τη δική του οικογένεια, και έτσι ανάμεσα στους παρευρισκόμενους φίλους τον κάνει να δείχνει (φαίνεται) τυχερός, λόγω του γάμου του και της ομοφροσύνης που υπάρχει ανάμεσα στο ζευγάρι, έτσι κι εγώ αποσταγμένο κρασί, δώρο των Μουσών, στέλνοντας σε άνδρες νικηφόρους(κατακτητές βραβείων), γλυκό καρπό (φρούτο) του μυαλού μου, τους εξευμενίζω, αυτούς που νίκησαν στην Ολυμπία και στους Δελφούς. Ευτυχής αυτός που συνοδεύεται από καλή φήμη. Η γοητεία της ποίησης (Χάρις), που δίνει ζωντάνια στη ζωή, κοιτάζει άλλοτε τον έναν, άλλοτε τον άλλο, συχνά με τη συνοδεία του ήχου της γλυκόλαλης φόρμιγγας και των ποικιλόφωνων αυλών. Και τώρα με τη συνοδεία και των δύο κατέβηκα μαζί με τον Διαγόρα για να υμνήσω τη θαλασσινή κόρη της Αφροδίτης και του Ήλιου, τη Ρόδο, για να επαινέσω (εγκωμιάσω) τον τεράστιο άνδρα, έναν πολεμιστή πρώτης γραμμής, που στεφανώθηκε νικητής πλάι στο ρέμα του Αλφειού, χάριν της νίκης του στην πυγμαχία, και πλάι στην Κασταλία, και επίσης να εγκωμιάσω τον πατέρα του, τον Δαμάγετο, έναν φίλο της δικαιοσύνης. Το σπίτι τους είναι το νησί των τριών πόλεων, κοντά σε ένα ακρωτήριο της ευρύχορης Ασίας που κατοικούν ανάμεσα σε Αργείους μαχητές με δόρατα.

Β' Θέλω να κάνω γνωστή μια αληθινή ιστορία ξεκινώντας από τον Τληπόλεμο με καταγωγή από το παντοδύναμο γένος του Ηρακλή. Γιατί από τη μεριά του πατέρα τους κατάγονται από τον Δία και από τη μεριά της μητέρας τους από τον Αμύντορα, πατέρα της Αστυδάμειας. Από το μυαλό των ανθρώπων κρέμονται αναρίθμητα λάθη: είναι αδύνατο να ανακαλύψει κάποιος ποιο είναι το καλύτερο που μπορεί να συμβεί σε έναν άνθρωπο και τώρα και στο τέλος. Γιατί και τον νόθο αδερφό της Αλκμήνης, τον Λικύμνιο, τον χτυπά με κλαρί σκληρής ελιάς και τον σκοτώνει, όταν πήγε στην Τίρυνθα από τα παλάτια της Μιδέας, αυτής της χώρας ο ιδρυτής, επειδή θύμωσε. Ο ταραγμένος νους παραπλανά (ακόμη) και τον σοφό. Και τότε πήγε να ζητήσει τη γνώμη του θεού. Σε αυτόν ο χρυσομάλλης θεός είπε

μέσα από το ευωδιαστό άδυτο του ναού του να ξεκινήσει αμέσως με το καράβι του από την ακτή της Λέρνας προς τη γη που την περιβάλλουν κύματα. Εκεί όπου κάποτε ο μέγας βασιλιάς των θεών ράντισε την πόλη με χρυσό χιόνι, όταν, χάρη στην τέχνη του Ήφαιστου, με χτύπημα από χαλκήλατο πελέκι, αναπήδησε η Αθηνά από την κορφή της κεφαλής του Δία και αλάλαξε αφήνοντας μακρόσυρτη πολεμική ιαχή, που έκανε τον Ουρανό και τη Μητέρα Γη να τρέμουν (από τον φόβο τους).

Γ' Τότε και ο θεός που φωτίζει τους θνητούς, ο γιος του Υπερίωνα, παραγγέλει ποιο χρέος είχαν να εκτελέσουν (να διαφυλάξουν) στο μέλλον τα λατρευτά (αγαπημένα) παιδιά του. Πρώτα να χτίσουν περίλαμπρο βωμό στη θεά, να θεσμοθετήσουν σεμνή θυσία και να ευφραίνουν την καρδιά του πατέρα και της κόρης με τη βροντερή λόγχη. Ο σεβασμός στον άνθρωπο που προβλέπει χαρίζει χαρές και επιτυχίες. Όμως το σύννεφο (νέφος) της λήθης πέφτει απρόσμενα και έξω από τον νου βγάζει τον ορθό δρόμο των πράξεων. Έτσι και εκείνοι ανέβηκαν χωρίς να πάρουν σπέρμα λαμπρής φωτιάς και έχτισαν ιερό στην ακρόπολη για θυσίες χωρίς φωτιά. Όμως ο Δίας έστειλε ξανθό σύννεφο και τους έριξε πολλή χρυσή βροχή. Και η ίδια η γλαυκομάτα κόρη τους προίκισε να' ναι πρώτοι σε κάθε είδους τέχνη, ανάμεσα στους ανθρώπους με την άφταστη δουλειά των χεριών τους. Και οι δρόμοι πλημμύρισαν με έργα που έμοιαζαν με όντα ζωντανά και κινούμενα και η δόξα τους ήταν μεγάλη. Η σοφία που κατακτά κανείς με τη μάθηση δείχνει ακόμη μεγαλύτερη όταν είναι χωρίς δόλο. Οι παλαιοί μύθοι των ανθρώπων λένε ότι όταν ο Δίας και οι αθάνατοι μοιράζονταν μεταξύ τους τη γη, η Ρόδος δεν φαινόταν ακόμα πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας, αλλά το νησί ήταν κρυμμένο στον αλμυρό βυθό του πελάγους.

Δ' Όμως τον λαχνό του Ήλιου που έλειπε κανείς δεν όρισε και έτσι άφησαν τον αγνό θεό άκληρο από το μερίδιο στη γη. Το θύμισε στον Δία που θέλησε να αρχίσει πάλι τη μοιρασιά. Όμως εκείνος τον εμπόδισε γιατί έβλεπε να ξεπροβάλλει από τον βυθό της γκρίζας θάλασσας μια γη πολύβοσκη για τους ανθρώπους και φιλική για τα κοπάδια. Αμέσως διέταξε τη Λάχεση με τον χρυσό πέπλο να υψώσει τα χέρια της και να μην παραβεί τον μέγα όρκο των θεών και με τον γιο του Κρόνου να κατανεύσει ότι, όταν αυτή η γη ξεπροβάλλει στον φωτεινό αιθέρα θα είναι για πάντα δικό του γέρας. Και η ουσία των λόγων του βγήκε αληθινή. Το νησί

ξεπρόβαλε μέσα από την υγρή θάλασσα και το έχει πια ο πατέρας που γεννά τις αιχμηρές ακτίνες, ο αφέντης των πυρίπνων αλόγων. Εκεί κάποτε αφού συνευρέθηκε ερωτικά με τη Ρόδο γέννησε μαζί της επτά γιους που κληρονόμησαν τις πιο σοφές σκέψεις ανάμεσα στους ανθρώπους του παλιού καιρού. Και από αυτούς ο ένας είχε γιο τον Κάμειρο, τον πρωτότοκο Ιάλυσο και τον Λίνδο. Μοιράστηκαν στα τρία την πατρική χώρα και ο καθένας έχει ξεχωριστά το μερίδιο της γης του και οι πόλεις πήραν το όνομά τους από εκείνους.

Ε' Εκεί ορίστηκαν γλυκά τα λύτρα της οικτρής συμφοράς του για τον Τληπόλεμο, τον οικιστή των Τιρυνθίων, όπως σε θεό, τα πλούσια κοπάδια για τη θυσία και η κρίση των αγώνων. Με αυτών (των αγώνων) τα άνθη στεφανώθηκε δύο φορές ο Διαγόρας και τέσσερις στον δοξασμένο Ισθμό και στη Νεμέα τη μια πάνω στην άλλη και στη βραχώδη Αθήνα. Και στο Άργος τον γνώρισε ο χαλκός και των Αρκάδων τα έργα της Θήβας και οι θεσπισμένοι αγώνες των Βοιωτών και η Πελλήνη και έξι νίκες πήρε στην Αίγινα και στα Μέγαρα η λίθινη στήλη την ίδια ιστορία λέει. Αλλά, ω Δία πατέρα, εσύ που βασιλεύεις στου Αταβυρίου τις πλαγιές, τίμα τον ιερό θεσμό του Ολυμπιόνικου ύμνου και τον άνδρα που χρωστά την επιτυχία στην πυγμή του και κάνε να χαίρεται τον σεβασμό και των συμπολιτών του και των ξένων. Γιατί αυτός πορεύεται τον ίδιο δρόμο, τον εχθρικό προς την αλαζονεία, γνωρίζοντας καλά όσα του δίδαξε η ορθή κρίση που κληρονόμησε από τους ευγενείς προγόνους του. Μη ρίξεις στην αφάνεια του Καλλιάνακτα τη γενιά. Για τη δόξα των Ερατιδών ξεφαντώνει η πόλη. Όμως στον ίδιο τον καιρό άλλοτε άλλες αύρες φτερουγίζουν.